

gørelse. Jeg vil for mit Vedkommende besvare denne fortræffelige Udtalelse af det ærede Medlem med, at jeg er overbevist om, at saaledes ønsker man i Virkeligheden fra alle Sider, at alle Partier skulle være stilled i denne alvorlige og vigtige Sag. Men jeg er glad over, at netop det ærede Medlem udtalte saa skarpt, at her er ikke Tale om at binde med Partipolitik eller afgrænse til Partirammer, men at Friheden her gives fuldt ud. Jeg skal i øvrigt ikke udtale mig nærmere om det første Mindretals Forslag, men holde mig til de Udtalelser, der faldt fra det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Johansen).

Et Mindretal har under Nr. 6 stillet Forslag om Ændringer i Valgrets- og Valgbarhedsbetingelserne. Jeg havde i Fjor Lejlighed til udførligt at udtale mig baade om Valgrets- og Valgbarhedsbetingelserne, og jeg har i Aar intet at tilføje ud derover. Hvad Lovforslaget byder i Forbindelse med de Ændringer, som Mindretallet under Nr. 7 har stillet, giver en Ordning af Valgrets- og Valgbarhedsbetingelserne, som jeg fuldt ud kan tiltræde.

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lewinsky) har stillet en Række Ændringsforslag, der angaa de nye Paragraffer, som Lovforslaget har faaet i Aar. Jeg tror, at det ærede Medlem gør sig skyldig i en Misforstaaelse ved at mene, at den Ret, der i disse nye Paragraffer er givet Menigheden gennem Menighedsraadet, skulde borttage den Ret, som det enkelte Menighedsmedlem har. Det ærede Medlem talte om, at nu kan man indgive Adresser. Jeg tror, det ærede Medlem kan være sikker paa, at denne Ret er ubeskaaren ogsaa for Fremtiden. Jeg kan slet ikke tænke mig, at der kunde opstaa en saadan Bevægelse i et Sogn, uden at der dog var Repræsentanter derfor i Menighedsraadet, men selv om man tænkte sig dette, var der jo intet i Vejen for, at en saadan Bevægelses Repræsentanter kunde komme til Orde paa rette Sted og Sagen blive forebragt. Det, der er sket ved disse Paragraffer, er, at der i Loven er anvist, hvordan Sagen kan bringes frem til Afgørelse. Dette have vi ikke haft tidligere, og dette er et positivt Fremskridt. Der er ved disse nye Bestemmelser givet Menigheden en Ret, de ere selvstændiggjorte paa en Maade, paa hvilken det ikke er sket tidligere. Det er ikke kraftigt og stærkt, det indrømmer jeg, men et Fremskridt i Retning af Selvstyre i Sognemenighederne betegnes ubetinget ved disse Paragraffer.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, i alt Fald foreløbig. Jeg an-

befaler det høje Ting at stemme for Lovforslaget med de Ændringer, der ere stilled af Mindretallet under Nr. 7.

Ordføreren (Fr. Petersen): Jeg takker den højtærede Minister, fordi han har tiltraadt en Del af de Ændringsforslag, jeg har været med til at stille, og som jeg før anbefalede, men jeg maa samtidig beklage, at den højtærede Minister ikke kan tiltræde de af Udvalgets tredie Mindretal stilled Forslag angaaende de 5 af mig fremhævede Punkter. Den højtærede Minister nævned først det Forslag, som ogsaa jeg sætter øverst, nemlig Forslaget om, at Præsten skal være Menighedsraadets Formand. Det glæder mig, at den højtærede Minister ikke havde noget at indvende derimod — i alt Fald ikke anførte noget derimod — undtagen dette, at det modsatte var blevet vedtaget af begge Rigsdagens Ting. Jeg haaber, den Hindring vil kunne ryddes af Vejen, thi det sker hver eneste Dag, at vi blive enige om, at det, som begge Rigsdagens Ting have vedtaget det ene Aar, skal forandres det næste Aar eller to Aar efter. Det forekommer mig, det vilde have set værre ud for Forslaget om Præsten som Formand, hvis det aldrig var lykkedes at bringe Enighed derom til Veje imellem begge Ting. Nu kan det ene Ting lige saa godt som det andet sige: Vi have vedtaget det tidligere, vi synes alligevel, det er rigtigere, at vi lade Præsten være Formand, saaledes som han var det efter Loven af 1903, uden at nogen har hørt nogen Klage over, at det Forhold skulde have medført Ulemper.

Hvad Ændringsforslaget til § 5 om Medlemsrettens Ophør angaar, indrømmer jeg den højtærede Minister, at jeg ikke mener, at Lovforslagets Bestemmelse paa det omstridte Punkt for Tiden kan volde særlige Vanskeligheder. Det drejer sig vel ikke om saa mange Medlemmer, som ville gøre Krav paa at have, om jeg saa maa sige, Hjemstedsret i to forskellige Trossamfund. Imidlertid synes jeg, at det er betænkelig, i det hele taget at give nogen Ret til samtidig at være Medlem af to forskellige paa en vis Maade i Modsætning til hinanden organiserede Samfund, hvad enten det drejer sig om verdslige Samfund eller kirkelige. Den Regel er vist nu almindeligt gennemført, at en Mand ikke samtidig kan have Indfødsret i flere Riger, og det forekommer mig, at det let kan fremkalde Konflikter, naar en Person samtidig skal være Medlem af to forskellige Trossamfund, ligegyldigt, om de ere mere